

była temu większa, że kieszki diabła marsza
głazy — a tu serdelki, bułeczki palce lizać!
Jak przed wojną! Umierający więc uamigtno-
ścią, przystępuję do jednego ze rtubaków.

Zaczynam rozmowę; on się nie spiera — powie-
da, że idzie na zebranie „Samopomocy”.

— „A po jakiego anioła te piermaty i żarcie?
pytam, sięgając ręką do jego kieszki — „Tylko
mi kielbasy nie tykaj, bo dris mamy zebranie
„Godziwych Rozrywek”, więc wstawanie jest
nieodrowne, żeby się nie udrziło”. Imartwi-

Temu się okrutnie, ale pytam „A po co ta
pierzyna?” „A to, uważasz, jak będą odczyty-
wali listę członków i regulaminu, uwró-
cą się wyśpią. Patrzę, a tu na kółeczku coś mi
się dynda — a to gwizdek. „Naco to!” pytam.

„Aho, żeby wygwizdać naszego kierownika
sekcji, bo dris ma więcej 18te ziędli ex-
posé i przedstawić program pracy”.

Pracują ludzie, pracują, pomysłatem sobie
i odszedłem, bo uczyła mnie kielbasą, a
nie chciałem jej pozpawiać męczeńską
idei.